

[Wilhjelm]

der taler imod, altså at man f.eks. har pligt til at underrette om, hvad der er sket i sagen, hvert halve år, eller hvor ofte det nu kan være. Det er naturligt dødt arbejde i den forstand, at det bare er noget, der lægger ekstra skrivetimer på hver enkelt sag, men det må vel til gengæld også gøre de pågældende instanser interesserede i, at det ikke skal blive nødvendigt at lave 8-9 af den slags skrivelser hvert halve år, før man når til en afgørelse.

Jeg synes, at den side af venstres forslag, der omhandler dette, at folk, der har en sag liggende, i hvert fald bliver underrettet løbende i et eller andet rimeligt omfang om, hvorfor den stadig væk ligger der, hvad der er sket med den siden sidst, osv., i hvert fald ikke var dækket af ministerens indvendinger, som der ellers kan være god grund til at diskutere, og som vi også er meget villige til at diskutere.

Svend Erik Hovmand (V):

Det er mig en glæde ved denne lejlighed at kunne konstatere, at der ikke har vist sig et flertal imod det forslag, vi her diskuterer. Jeg tror også, det vil være en glæde for en meget stor del af befolkningen. Jeg har selv – og jeg tror, det samme gælder mange andre folketingsmedlemmer – modtaget et utal af henvendelser, som drejer sig om den problemstilling, vi her diskuterer.

Jeg føler, der er et stærkt behov for at sige, at når det offentlige stiller krav til den enkelte borger om svarfrister inden for en række områder, må borgerne også omvendt kunne stille krav til det offentlige og forvente at få nogle regler for, hvor længe de skal vente på en afgørelse.

Jeg tror, man må sige, at det har overordentlig stor betydning i mange sociale sager. Eksempler på folk, der må vente i måneder og år uden at vide, hvornår en afgørelse falder, har vi vel også alle sammen i vores sagsbunke med henvendelser fra folk udefra. Det er klart meget belastende for et menneske ikke at vide, hvor man står i en social sag. Det er også klart meget belastende økonomisk for en bygherre, der står med en udstykningssag, hvor der løber renter på hver eneste dag, ikke at vide, om denne udstykningssag kan påbegyndes i næste måned eller først næste år.

Når jeg fremhæver disse to eksempler, er det for at understrege, at netop matrikeldirektoratet og den sociale ankestyrelse vel er to af de områder, som har givet anledning til længst ventetid. Jeg står her med en artikel fra Aktuelt, som daterer sig helt tilbage fra januar 1978, hvor Aktuelt har et interview med chefen for netop de to instanser, der påpeger, at sagsbehandlinger på et år ikke er unormalt inden for disse to kategorier.

Når jeg har nævnt disse to instanser, synes jeg også, det vil være rimeligt at fremhæve en række andre, tilsvarende eksempler, også eksempler af nyere dato.

En af de sager, som har givet anledning til megen diskussion i erhvervskredse i de seneste måneder, er sagen om medicinalfirmaet Lundbeck, som havde en byggesag her i København. Den blev diskuteret meget i pressen, og en af dem, som blandede sig i diskussionen, var miljøminister Erik Holst, der i Børsen den 13. februar 1981 siger, at de tre-fire år, som denne sag nu har været undervejs, uden tvivl er alt for lang tid. Behandlingen i ministeriet har været i 8 måneder, medens Københavns kommune tegner sig for resten af tiden. Noget kunne altså tyde på, at også Københavns kommune bør se på administrationen med henblik på en modernisering af dens forretningsgang, slutter ministeren.

Jeg tror, vi kunne fremhæve en lang række tilsvarende eksempler, også eksempler på ministerudtalelser, hvoraf klart fremgår, at justitsministerens kolleger i hvert fald er af den opfattelse, at der må gøres noget på dette område.

Vi har som sagt i dag ikke kunnet konstatere et flertal imod forslaget, og jeg vil gerne medgive de ordførere, der har været på talerstolen, at der kan være detaljer i forslaget, som trænger til at blive uddybet nærmere, og jeg skal i den henseende forsøge at efterkomme hr. Flygaards ønske om at leve op til et krav om svarfrister.

Men jeg vil gerne generelt sige, at hovedprincippet, grundlaget for forslaget, dette, at det offentlige for almindelige sager selv fastlægger nogle behandlingsterminer, sådan at man kan gå op på sit kommunekontor og få at vide, at en almindelig byggesag i vores kommune normalt vil tage f.eks. 8 dage, eller kan gå hen på et andet kontor i den statslige regie og få at vide, at en sag af den og den